

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 20, 2014

Nummer 20, 2014

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:3594](#) 11-09-2014

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:7092](#) 26-08-2014

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:6522](#) 19-08-2014

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:6869](#) 14-08-2014

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:3842](#) 05-08-2014

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:2946](#) 22-07-2014

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2014:4042](#) 09-09-2014

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2014:8042](#) 04-09-2014

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2014:3657](#) 26-08-2014

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2014:4715](#) 29-07-2014

RECHTSPRAAK

Beroep op de aanvaardbaarheidstoets faalt. Hof wijkt af van uitgangspunt dat onderhoudsplichtige vanwege het geregistreerd partnerschap als stiefouder onderhoudsplichtig is jegens de dochter van de partner.

Uit het huwelijk tussen partijen is in 1998 een dochter geboren. De dochter heeft haar hoofdverblijf bij de moeder. Bij de echtscheidingsbeschikking is bepaald dat de man met ingang van 1 november 2008 € 288,87 per maand aan de vrouw dient te voldoen in de kosten van verzorging en opvoeding van de dochter. In 2010 zijn partijen in onderling overleg een bijdrage overeengekomen. Deze bijdrage beloopt in 2013 ingevolge de wettelijke indexering € 237 per maand. Bij de bestreden beschikking, waarvan de man in hoger beroep is gekomen, heeft de rechtbank de bijdrage nader vastgesteld op € 250 per maand. In geschil is de behoefte van de dochter en de draagkracht van de man. De man komt onder meer op tegen het feit dat de rechtbank zijn beroep op de aanvaardbaarheidstoets niet heeft gehonoreerd. De man is op 3 februari 2014 een geregistreerd partnerschap aangegaan. De nieuwe partner is volgens de man wegens taal- en gezondheidsproblemen niet in staat in haar eigen levensonderhoud te voorzien. De biologische vader van de dochter van de partner is niet traceerbaar en draagt niet bij in de kosten van de dochter. De man doet een beroep op de aanvaardbaarheidstoets omdat de hoogte van de alimentatieverplichting tot een onaanvaardbare situatie zou leiden. Nu hij eveneens onderhoudsplichtig is voor zijn huidige partner en haar dochter, zou hij niet meer in de noodzakelijke lasten van zijn bestaan kunnen voorzien. Het hof verwijst allereerst naar artikel 1:400 BW en naar het Trema-rapport waaruit volgt dat de onderhoudsverplichting jegens zijn dochter voorrang verdient boven die van de partner, tenzij de alimentatieplichtige aannemelijk maakt dat de partner niet in haar eigen levensonderhoud kan voorzien. Nu de man zijn stellingen niet met onderliggende stukken heeft onderbouwd, passeert het hof deze stellingen van de man, gelet op de gemotiveerde betwisting door de vrouw. Wat de onderhoudsverplichting jegens zijn stiefdochter betreft overweegt het hof dat niet in geschil is dat de resterende behoefte van de stiefdochter € 105 per maand bedraagt. Het hof wijkt in casu af van het uitgangspunt dat de man vanwege het geregistreerd partnerschap als stiefouder onderhoudsplichtig is geworden jegens de dochter van de partner. Het hof

overweegt hiertoe dat naast de man, ook de partner van de man en de biologische vader onderhoudsplichtig zijn. Niet is gebleken dat de partner en de biologische vader tezamen niet in de (geringe) resterende behoefte van de dochter van de partner kunnen voorzien. Het hof neemt hierbij in aanmerking dat de partner van de man blijkens de overgelegde sollicitaties hoofdzakelijk solliciteert op goedbetaalde hbo-functies. Voorts is op geen enkele wijze onderbouwd dat de biologische vader niet traceerbaar is. De draagkracht van de man dient naar het oordeel van het hof geheel ten goede aan zijn dochter te komen. Het hof wijst het beroep van de man op de aanvaardbaarheidstoets af.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 11-09-2014

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2014:3594

Zaaknummer: 1 F 200.140.969_0

Wetsartikelen: 1:400 BW

RECHTSPRAAK

Onzorgvuldige voorbereiding schriftelijke aanwijzing door BJZ leidt niet tot vervallenverklaring

De onder toezicht gestelde minderjarige verblijft op grond van een machtiging uithuisplaatsing bij zijn biologische vader. De biologische vader heeft de minderjarige niet erkend. De moeder is alleen belast met het ouderlijk gezag over de minderjarige. De moeder zou graag zien dat de omgangsregeling ten behoeve van haar en de minderjarige wordt uitgebreid. Zij heeft BJZ verzocht om daaromtrent met haar in overleg te treden. BJZ zendt vervolgens, zonder enig voorafgaand overleg met de moeder, een brief waarin een uitbreiding van de omgangsregeling is vastgesteld. De moeder stelt zich thans onder meer op het standpunt dat BJZ bij het geven van de schriftelijke aanwijzing heeft gehandeld in strijd met de zorgvuldigheid, alsook met het motiveringsbeginsel. Zij verzoekt de kinderrechter daarom de schriftelijke aanwijzing vervallen te verklaren.

De kinderrechter merkt de brief van BJZ aan als een schriftelijke aanwijzing als bedoeld in artikel 1:263a BW. Een schriftelijke aanwijzing is een besluit, zoals bedoeld in artikel 1:3 Awb. De kinderrechter dient derhalve te toetsen of het besluit voldoende zorgvuldig tot stand is gekomen en of het toereikend is gemotiveerd. Naar het oordeel van de kinderrechter is het besluit onvoldoende zorgvuldig tot stand gekomen, omdat BJZ voorafgaand aan het nemen van de beslissing geen overleg heeft gevoerd met de moeder. Dat had BJZ wel moeten doen. Desondanks gaat de kinderrechter niet over tot de vervallenverklaring van de schriftelijke aanwijzing, omdat de aanwijzing naar het oordeel van de kinderrechter inhoudelijk wel deugdelijk en passend is. Anders dan de moeder stelt is de schriftelijke aanwijzing volgens de kinderrechter ook voldoende deugdelijk gemotiveerd. BJZ heeft bij het geven van de aanwijzing rekening gehouden met de wensen en belangen van de minderjarige, zonder de belangen van de moeder daarbij uit het oog te verliezen. De kinderrechter wijst het verzoek van de moeder daarom af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland
Datum uitspraak: 09-09-2014
ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2014:4042
Zaaknummer: C-16-374090 - JE RK 14-1765
Wetsartikelen: 1:263a BW

RECHTSPRAAK

Geen verlenging van het huisverbod, maar wel van het contactverbod is volgens de rechtbank niet toegestaan vanwege ontbreken wettelijke grondslag.

De burgemeester legde aan de man een huisverbod op van tien dagen. Kort nadat het huisverbod aan de man werd opgelegd vertrok de vrouw samen met de minderjarige dochter van partijen uit de woning. Gezien het feit dat de vrouw de woning reeds had verlaten en de man moeilijk een ander onderkomen kon realiseren, besloot de burgemeester dat de man mocht terugkeren naar de woning. Het huisverbod werd weliswaar verlengd, echter slechts voor zover dit betrekking had op het contactverbod. De man komt in beroep tegen het besluit tot verlenging van het contactverbod.

De rechtbank onderzoekt of de burgemeester het aan de man opgelegde contactverbod mocht verlengen, ondanks het feit dat kennelijk geen aanleiding meer bestond om de man nog langer de toegang tot de woning te ontfangen. De rechtbank oordeelt dat de burgemeester niet tot een dergelijk besluit had mogen komen en verwijst in dat kader naar de definitie van het huisverbod en de daarbij behorende memorie van toelichting (*Kamerstukken II 2005/06, 30657, nr. 3*). Het huisverbod omvat mede een contactverbod. Dit contactverbod is volgens de rechtbank onlosmakelijk verbonden met, alsmede onderdeel van het huisverbod. De wet noch de wetsgeschiedenis biedt naar het oordeel van de rechtbank grondslag om alleen het contactverbod te verlengen, terwijl geen sprake meer is van een situatie zoals bedoeld in artikel 2 Wth. Dat de burgemeester door middel van de verlenging van het contactverbod wilde voorkomen dat de man op zoek zou gaan naar de vrouw, doet aan het vorenstaande niet af. Een contactverbod kan alleen worden opgelegd ten aanzien van diegenen die met de persoon tot wie het opgelegde contactverbod is gericht in dezelfde woning wonen, of in die woning – anders dan incidenteel – verblijven (artikel 1 sub b Wth). Aangezien de vrouw en de dochter de woning reeds blijvend hadden verlaten, bestond ook om die reden geen grondslag voor het verlengen van het contactverbod. De rechtbank verklaart het beroep van de man gegrond.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 04-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2014:8042

Zaaknummer: C/03/187481 FA RK 14/232

Wetsartikelen: 2 Wth en 1 sub b Wth

RECHTSPRAAK

Geregistreerd partnerschap met andere vrouw dan de moeder staat niet in de weg aan erkenning minderjarigen. Geen analoge toepassing artikel 1:204 lid 1 sub e BW.

De minderjarigen zijn in Suriname geboren uit de inmiddels beëindigde affectieve relatie tussen de man en de vrouw. In 2009 ging de man in Nederland een geregistreerd partnerschap aan met zijn huidige partner. De man heeft de minderjarigen echter pas medio 2012 in Suriname erkend. De minister van Buitenlandse Zaken weigert thans Nederlandse paspoorten te verstrekken aan de minderjarigen, omdat de door de man in Suriname verrichte erkenning van de minderjarigen volgens de minister in strijd is met de Nederlandse openbare orde (artikel 10:100 lid 1 sub c BW). De man heeft de minderjarigen immers erkend tijdens zijn geregistreerd partnerschap met zijn huidige partner, zonder daarvoor toestemming te vragen aan de rechter. De man hoopt met zijn verzoek te bereiken dat de erkenning van de minderjarigen in Suriname naar Nederlands recht wordt erkend.

De rechtbank overweegt dat in het buitenland tot stand gekomen rechtsfeiten of rechtshandelingen, waarbij familierechtelijke betrekkingen uit hoofde van afstamming zijn vastgesteld of gewijzigd, in beginsel in Nederland van rechtswege worden erkend. Vereist is echter dat die rechtsfeiten of rechtshandelingen zijn neergelegd in een door een bevoegde instantie – overeenkomstig de plaatselijke voorschriften – opgemaakte akte (artikel 1:101 BW juncto artikel 1:100 BW). Voor erkenning van rechtswege is geen ruimte indien aan die rechtsfeiten of rechtshandelingen kennelijk geen behoorlijk onderzoek is voorafgegaan, of indien erkenning van die rechtsfeiten of rechtshandelingen kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Een rechtshandeling strekkende tot erkenning van een kind is onder meer in strijd met de openbare orde, indien deze is verricht door een Nederlander die naar Nederlands recht niet bevoegd is het kind te erkennen (artikel 10:101 lid 2 BW).

Met betrekking tot de vraag of erkenning van de door de man in Suriname verrichte erkenning van de minderjarigen onverenigbaar is met de Nederlandse openbare orde, overweegt de rechtbank dat artikel 1:204 lid 1 sub e BW niet ziet op situaties waarin de man ten tijde van de erkenning een geregistreerd partnerschap heeft met een andere vrouw. Laatstgenoemd artikel

bepaalt slechts dat een erkenning nietig is, indien de man op het tijdstip van erkenning met een andere vrouw is gehuwd. De rechtbank overweegt in dat kader dat de wetgever aan een huwelijk bewust andere gevolgen heeft verbonden in het kader van familierechtelijke betrekkingen, dan aan een geregistreerd partnerschap. Titel 11 van Boek 1 BW, dat betrekking heeft op afstamming, is immers niet van overeenkomstige toepassing verklaard op het geregistreerd partnerschap. Voor een analoge toepassing van artikel 1:204 lid 1 sub e BW is volgens de rechtbank geen plaats (vgl. ECLI:NL:GHAMS:2008:BG2522). Naar het oordeel van de rechtbank staat het geregistreerd partnerschap van de man dan ook niet aan de erkenning van de Surinaamse erkenningsakte in de weg.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 26-08-2014

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2014:3657

Zaaknummer: C-16-348199 - FL RK 13-1588

Wetsartikelen: 1:101 BW, 1:100 BW en 1:204 lid 1 sub e BW

RECHTSPRAAK

Schuld aan UWV niet verknocht. Geen reden om een afwijkende draagplicht van deze schuld aan te nemen.

Bij de beschikking van de rechtbank tot verdeling van de huwelijksgemeenschap is onder meer bepaald dat de man de schuld aan het UWV van € 2.225,89 wegens onterecht ontvangen WW-uitkeringen voldoet en dat de vrouw hiervan de helft, ofwel € 1.112,94 aan de man voldoet. De vrouw is van deze beschikking in hoger beroep gekomen en verzoekt ten aanzien van deze beslissing dat de schuld aan het UWV volledig door de man wordt afgelost zonder dat er verrekening met de vrouw plaatsvindt. Zij klaagt erover dat deze schuld bij helfte door partijen dient te worden gedragen. De vrouw is van mening dat deze schuld aan de man verknocht is. De vrouw heeft voorts aangevoerd dat deze schuld is ontstaan doordat de man, buiten haar medeweten, met zijn WW-uitkering heeft gefraudeerd en dat de man de daardoor verkregen gelden uitsluitend ten behoeve van zichzelf heeft besteed. Het geld zou zijn opgegaan aan het uitgaansleven van de man. Het hof overweegt, onder verwijzing naar artikel 1:94 lid 3 BW, dat de vraag of een goed dan wel een schuld aan een der echtgenoten verknocht is niet in zijn algemeenheid kan worden beantwoord. De beantwoording is afhankelijk van de omstandigheden van het geval, waaronder met name de aard van het goed respectievelijk die schuld, zoals mede door de maatschappelijke opvattingen worden bepaald. Het is niet nodig om te bezien of de redelijkheid en billijkheid die de rechtsverhouding tussen de deelgenoten beheerst in een andere richting wijzen. De redelijkheid en billijkheid zijn al verdisconteerd in de maatstaf van de maatschappelijke opvattingen. Deze objectieve maatstaf dient de rechtszekerheid die voor de omvang van de huwelijksgemeenschap belangrijk is in verband met rechten van derden. Het hof is van oordeel dat er onvoldoende omstandigheden zijn gesteld om aan te nemen dat de schuld aan de man verknocht is. Hierbij neemt het hof in het bijzonder in aanmerking dat de door de fraude verkregen gelden volgens de vrouw zijn opgegaan aan zaken die vanwege de (financiële) lotsverbondenheid die het huwelijk in algehele gemeenschap van goederen voor partijen met zich heeft gebracht ten laste van de goederengemeenschap behoren te komen. Voorts is het hof van oordeel dat de vrouw geen bewijs heeft aangeboden van haar stelling dat zij niet van de fraude wist, terwijl op haar de bewijslast rust. Met betrekking tot de stelling van de vrouw dat de eisen van de redelijkheid en billijkheid zich verzetten tegen een verdeling bij helfte overweegt het hof dat er slechts reden

is om een afwijkende draagplicht van deze schuld aan te nemen indien en voor zover een gelijke draagplicht in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Het hof acht de door de vrouw daarvoor aangevoerde omstandigheden echter onvoldoende, nog daargelaten dat zij niet zijn komen vast te staan. De grief van de vrouw faalt.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-08-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:7092

Zaaknummer: 200.133.675-01

Wetsartikelen: 1:94 lid 3 BW

RECHTSPRAAK

Bewust van wettelijke maatstaven afgeweken bij overeengekomen kinderalimentatie. Verzoek tot wijziging afgewezen.

Uit het huwelijk van partijen zijn twee kinderen geboren. In het convenant, dat deel uitmaakt van de echtscheidingsbeschikking van 7 februari 2013, zijn partijen een door de man te betalen bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding overeengekomen van € 500 per maand. In de procedure in eerste aanleg heeft de man de rechtbank verzocht de beschikking van 7 februari 2013 alsmede het convenant te wijzigen in die zin dat de bijdrage wordt vastgesteld op nihil. Volgens de man zou de overeengekomen bijdrage van aanvang niet aan de wettelijke maatstaven hebben beantwoord doordat van onjuiste of onvolledige gegevens is uitgegaan. Subsidiair heeft de man zich op het standpunt gesteld dat zich een relevante wijziging van omstandigheden heeft voorgedaan in de zin van artikel 1:401 lid 4 BW. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank de door de man te betalen bijdrage met ingang van 1 augustus 2013 op nihil bepaald. De vrouw is van deze beschikking in hoger beroep gekomen. Het hof overweegt allereerst dat het wijzigingsverzoek van de man niet gegrond kan zijn op artikel 1:401 lid 4 BW doch op artikel 1:401 lid 5 BW. Het hof verstaat het verzoek aldus. Het hof overweegt dat partijen het erover eens zijn dat partijen bij het overeenkomen van de bijdrage geen rekening hebben gehouden met de aflossing van de man op de schuld aan de vrouw. Voornoemde schuld is bij de totstandkoming van het echtscheidingsconvenant uitdrukkelijk aan de orde geweest. Het hof acht het aannemelijk dat partijen hier bewust voor hebben gekozen en bewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven. De stelling van de man dat hij in dit verband onvoldoende dan wel onjuist zou zijn voorgelicht door de mediator acht het hof onvoldoende onderbouwd. Ook de stelling van de man dat de behoefte van de kinderen bij de totstandkoming van het convenant niet juist zou zijn berekend, acht het hof onvoldoende aannemelijk nu in het convenant is opgenomen dat partijen de kosten gezamenlijk hebben begroot. Het hof overweegt voorts dat in een geval waarin partijen bewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven, de rechter slechts tot wijziging van de overeenkomst betreffende levensonderhoud mag overgaan, indien de verzoeker stelt en de rechter aannemelijk oordeelt dat na het tot stand komen van de overeenkomst een zo ingrijpende wijziging van omstandigheden is ingetreden, dat de wederpartij in het licht van alle dan bestaande omstandigheden, naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid ongewijzigde

instandhouding van de overeenkomst niet mag verwachten. Het hof is van oordeel dat de man ook de stelling dat naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid een ongewijzigde instandhouding van de overeengekomen kinderalimentatie niet mag worden verwacht onvoldoende heeft onderbouwd. Het hof concludeert dat het verzoek van de man niet op voornoemde gronden kan worden toegewezen. Evenmin heeft de man andere relevante wijzigingen, zoals een wijziging van de zorgregeling en de stijging van het inkomen van de vrouw, aannemelijk gemaakt. Het hof vernietigt de beschikking waarvan beroep en wijst het verzoek van de man tot wijziging van de in het convenant overeengekomen kinderalimentatie alsnog af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-08-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:6869

Zaaknummer: 200.140.657-01

Wetsartikelen: 1:401 BW

RECHTSPRAAK

Verwekker niet-ontvankelijk in zijn verzoek tot vernietiging erkenning door nieuwe partner van de moeder. Toestemming tot erkenning niet verleend uitsluitend met het oogmerk de belangen van de man te schaden.

Uit de inmiddels verbroken relatie tussen partijen is in 2010 de minderjarige geboren. Op 29 september 2011 is de minderjarige erkend door de nieuwe partner van de vrouw. De vrouw en de partner oefenen het gezamenlijk gezag uit over de minderjarige. De minderjarige verblijft bij de vrouw en haar partner. De rechtbank heeft bij de bestreden beschikking, op verzoek van de man, de door de partner gedane erkenning vernietigd en de man vervangende toestemming verleend tot erkenning, onder de opschortende voorwaarde dat beslissing tot vernietiging van de erkenning in kracht van gewijsde is gegaan. De vrouw is van deze beschikking in hoger beroep gekomen. Niet in geschil is dat de man de verwekker is. Het hof dient de vraag te beoordelen of de vrouw haar partner toestemming tot erkenning heeft gegeven met slechts het oogmerk de belangen van de man te schaden. Naar het oordeel van het hof dient deze vraag ontkennend beantwoord te worden. Gesteld nog gebleken is dat vanaf het moment dat de vrouw zwanger was tot het moment dat de man het verzoekschrift heeft ingediend, de erkenning door de man van de minderjarige ook maar op enig moment aan de orde is geweest. De vrouw heeft sinds juli 2010 een relatie met haar partner. Uit het raadsonderzoek blijkt dat de relatie tussen de partner en de minderjarige hecht is. De vrouw heeft gesteld dat zij haar partner in 2011 toestemming heeft verleend om de minderjarige te erkennen. Op dat moment was zij niet op de hoogte van de wens van de man de minderjarige te erkennen. Naar het oordeel van het hof kan niet worden volgehouden dat de vrouw de partner toestemming heeft gegeven tot erkenning uitsluitend met het oogmerk de belangen van de man te schaden. Dat de erkenning van de minderjarige pas op 29 september 2011 is gedaan, maakt dat niet anders. Naar het oordeel van het hof komt de man niet het recht toe om op grond van artikel 1:205 BW een verzoek tot vernietiging van de door de partner gedane erkenning in te dienen. Het hof verklaart de man in dit verzoek alsmede vervolgens in zijn verzoek om vervangende toestemming tot erkenning niet-ontvankelijk.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 05-08-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:3842

Zaaknummer: 200.139.196/01

RECHTSPRAAK

Samenloop van onderhoudsverplichtingen. Omvang onderhoudsbijdrage voor stiefkinderen afhankelijk van omstandigheden van het geval.

Uit het onlangs door echtscheiding ontbonden huwelijk van partijen zijn drie minderjarige kinderen geboren. In het kader van de echtscheidingsprocedure kwamen de man en de vrouw overeen dat de man maandelijks een bedrag aan de vrouw zal voldoen ter zake van kinderalimentatie. Thans verzoekt de man de onderhoudsbijdrage ten behoeve van de minderjarigen te wijzigen in een lager bedrag. De man stelt daartoe dat de omstandigheden zijn gewijzigd. De man is opnieuw gehuwd en vormt thans samen met zijn huidige echtgenote en twee stiefkinderen een samengesteld gezin. De man is door het huwelijk eveneens onderhoudsplichtig voor zijn stiefkinderen.

De rechtbank verwijst naar de parlementaire geschiedenis van artikel 1:395 BW en overweegt dat bij een samenloop van onderhoudsplichtigen, de onderhoudsverplichtingen in beginsel gelijke rang hebben. De omvang van ieders onderhoudsverplichting hangt echter af van de omstandigheden van het geval. De mate van verwantschap tussen de ouder en de minderjarigen, dan wel de stiefvader en de minderjarigen, speelt in dat kader een belangrijke rol. Tevens is van belang om te bezien in hoeverre de ouder en de stiefouder over voldoende draagkracht beschikken om in de behoefte van de minderjarigen te voorzien en hoe de feitelijke verhoudingen tussen de ouders en de stiefouder zijn.

De rechtbank constateert dat de man voldoende draagkracht heeft om in de behoefte van zijn eigen kinderen te voorzien. Dat wordt echter anders wanneer de man ook in de behoefte van zijn stiefkinderen dient te voorzien. De rechtbank neemt in overweging dat de vader van de stiefkinderen gedeeltelijk in de behoefte van de stiefkinderen voorziet door middel van het voldoen van kinderalimentatie. Onduidelijk is echter of de vader van de stiefkinderen in staat is om wellicht een hogere onderhoudsbijdrage ten behoeve van de stiefkinderen te voldoen. Daarnaast overweegt de rechtbank dat het huwelijk van de man en de vrouw zeer recent is ontbonden en dat de man dientengevolge nog slechts gedurende een korte periode in gezinsverband samenleeft met zijn huidige echtgenote en zijn stiefkinderen. Onder deze

omstandigheden acht de rechtbank het voorsnog naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onredelijk dat de man een aanzienlijke bijdrage dient te leveren in de kosten van verzorging en opvoeding van de stiefkinderen. In het vorenstaande ziet de rechtbank aanleiding om het aandeel van de man in de kosten van verzorging en opvoeding van de stiefkinderen vast te stellen op een bedrag van € 50 per maand per kind. Met de resterende draagkracht (€ 586) kan de man voorzien in de kosten van verzorging en opvoeding van zijn biologische kinderen, aldus de rechtbank.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 29-07-2014

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2014:4715

Zaaknummer: C-08-154271 - FA RK 14-745

Wetsartikelen: 1:395 BW

RECHTSPRAAK

Ouders onder curatele gesteld wegens verkwisting. Tot 1 januari 2014 leidt dit tot onbevoegdheid gezag uit te oefenen. Gewijzigde curatелеwetgeving per 1 januari 2014 maakt dit op termijn wellicht anders.

Tussen partijen is niet in geschil dat de ouders onder curatele zijn gesteld wegens verkwisting (artikel 1:378 lid 1 sub b BW oud) en dat ook die curatelegrond er ingevolge artikel 1:246 BW toe leidt dat zij onbevoegd zijn geworden tot de uitoefening van het gezag. De ondercuratelestelling wegens verkwisting dient naar het oordeel van de ouders zich slechts uit te strekken tot vermogensrechtelijke rechtshandelingen. Een inbreuk op het gezagsrecht is in het licht van artikel 8 EVRM dan ook ongerechtvaardigd. Hoewel er op grond van de wetsgeschiedenis en de rechtsliteratuur in het vorenstaande aanwijzingen zijn dat de omschreven wettelijke bepalingen een niet gerechtvaardigde inbreuk maken op het gezagsrecht van de ouders, ziet het hof anderzijds in het feit dat ook rechtshandelingen die betrekking hebben op de uitoefening van het gezag over een kind in de meeste gevallen financiële gevolgen met zich brengen, een belangrijke aanwijzing dat van een dergelijke inbreuk geen sprake is. Alles tegen elkaar afwegend is het hof van oordeel dat het feit dat de ouders op grond van hun ondercuratelestelling wegens verkwisting ook handelingsonbekwaam zijn ten aanzien van het nemen van gezagsbeslissingen geen ongerechtvaardigde inbreuk maakt op hun gezagsrecht. Per 1 januari 2014 is de curatelegrond 'verkwisting' in artikel 1:378 lid 1 BW vervallen en als grond toegevoegd bij het beschermingsbewind. Het hof ziet zich in deze zaak evenwel geconfronteerd met een curatele die onder het oude recht op grond van verkwisting is uitgesproken. De wetgever heeft voorzien in overgangsrecht dat binnen twee jaar na 1 januari 2014 de curator aan de kantonrechter verslag moet doen of deze vorm van curatele moet voortduren of niet. Er kan niet van worden uitgegaan dat de kantonrechter de beantwoording van deze vraag reeds in zijn beschikking van 4 maart 2014, betreffende de verzoeken tot opheffing van de curatele, heeft betrokken, nu deze verzoekschriften reeds in oktober 2013 waren ingediend en derhalve zijn beoordeeld op grond van het oude recht. De curator dient op grond van de bovengenoemde overgangsbepaling voor 1 januari 2016 de kantonrechter te berichten of de

curatele gehandhaafd dient te blijven of door een andere minder verstreckende maatregel (bewind) kan worden vervangen. Indien de curatele kan worden vervangen door een bewind, vervalt de grond voor onbevoegdheid van de ouders tot het gezamenlijk gezag. Dat houdt in dat de ouders de rechter alsdan kunnen verzoeken wederom met het gezag te worden belast. Het hof bekrachtigt de bestreden beschikkingen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-08-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:6522

Zaaknummer: 200.145.310-01 + 200.150.306-01

Wetsartikelen: 1:378 BW

RECHTSPRAAK

Toepasselijk huwelijksvermogensregime, verdeling huwelijksvermogensbestanddelen.

De man heeft zich op 15 maart 2005 in Nederland gevestigd. Voor de periode vanaf de huwelijkssluiting in 2003 tot 15 maart 2005 wordt het huwelijksvermogensregime van partijen daarom beheerst door het Turkse recht. Vanaf 1 januari 2002 geldt daarvoor in het algemeen tussen de echtgenoten het regime van (vrij vertaald:) verwervingsdeelneming (artikel 202 Turks Burgerlijk Wetboek, hierna: TBW). Gesteld noch gebleken is dat partijen voor een ander huwelijksgoederenregime hebben gekozen. Daarom zal het hof over de periode tot 15 maart 2005 van dit regime uitgaan. Vanaf 15 maart 2005 is op het huwelijksgoederenregime van partijen het Nederlandse recht van toepassing en geldt vanaf dat moment het stelsel van de gemeenschap van goederen, zij het slechts op goederen en schulden die op 15 maart 2005 nog niet tot het vermogen van (een van de) partijen behoorden.

De vrouw heeft zich voor alles op het standpunt gesteld dat het niet mogelijk is om in hoger beroep voor het eerst een verdelingsverzoek in te dienen. Het hof verwerpt dit verweer. Volgens vaste rechtspraak is in een echtscheidingsprocedure iedere partij bevoegd om in elke stand van het geding, derhalve ook voor het eerst in hoger beroep, een nevenvoorziening als de onderhavige te verzoeken en daartoe zijn of haar oorspronkelijke verzoek te veranderen of te vermeerderen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 22-07-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:2946

Zaaknummer: 200.110.814/01